

Van de redactie
Inleveren kopij
pagina 2

De gemeente is een brief
van Christus
pagina 3

Vormingscursus
2009-2010
pagina 4

PRESTO
Quiz

Gods Handelingen

Wees een vader (1)

In drie artikelen leest u over Gods handelingen met Wiebe en Simone van der Heide (-Poen) die vanuit Nederland naar een sloppenwijk in Zuid-Afrika zijn gegaan om daar dienstbaar te zijn aan de taak die God hen op het hart heeft gelegd. De eerste twee artikelen zijn geschreven door Wiebe en het derde artikel is geschreven door Simone.

God gaat een weg met ieder mens. Vaak realiseren wij ons dit niet eens. En zo was het met mij ook. Ik begon mij dit pas te realiseren toen ik in Nieuw Zeeland God vroeg voor een doel voor mijn leven. Ik ben opgegroeid op een veehouderijbedrijf, mijn ouders hadden negen kinderen van wie ik de derde was. Wij gingen elke zondag twee keer naar de kerk, hadden catechisatie en jeugdvereniging. We waren een fijn gezin waar we met elkaar in veiligheid woonden met christelijke normen en waarden. Ik wist altijd dat God werkelijkheid was, maar wist niet wat ik met dat feit in mijn dagelijks leven moest doen. Op mijn 21-ste ging ik voor anderhalf jaar in Canada werken in de tuinbouw. Terug in Nederland wilde ik weer weg en ging voor acht maanden naar Nieuw Zeeland. Ik woonde en werkte daar op een boerderij van een weduwe. Ik had het naar m'n zin en wilde niet terug naar Nederland. Die gedachte beangstigde me. De dame voor wie ik werkte, was verbonden aan een kerk, maar kerkgang was voor haar niet belangrijk. Ik gaf aan wel naar een kerk te willen, omdat ik zo opgegroeid was. Veel keus was er niet in het kleine dorpje, maar de dame ging voor mij op zoek en adviseerde mij een gemeente waar tenminste nog wat jeugd was. Als ze van te voren had geweten wat die gemeente voor mij zou betekenen, had ze mij daar nooit heen gestuurd. In deze gemeente was alles vreemd voor mij. Er werd gezongen met begeleiding van muziekinstrumenten; dansen en in de handen klappen was normaal en iedereen kon zomaar bidden. Na de dienst werd ik uitgenodigd door de voorganger en zijn gezin voor het middageten en spraken we over het geloof. Na enkele weken naar die kerk te zijn geweest, wist ik dat alles wat in de Bijbel staat voor deze mensen echt is. Het was niet alleen een weten, maar gewoon een werkelijkheid. Op een zondag was ik weer in de gemeente en voelde me geen deel van de mensen en van het gebeuren in de kerk. Ik zei tegen mijzelf: 'Ik hoor hier niet! Ik kom hier niet weer!' Die zondagmiddag, in mijn kamertje, bad ik tot God en luchtte mijn hart bij Hem. Ik vroeg Hem om een doel in mijn leven. Toen opende ik de Bijbel bij Jesaja 6, waar ik de avond daarvoor was opgehouden. Ik begon te lezen vanaf vers 1. Ik wist niet

• Binnen in het huisje waar Wiebe de eerste 6 maanden van zijn verblijf in de sloppenwijk woonde.

wat ik las, niets drong tot mij door. Toen kwam vers 8: 'Daarop hoorde ik de stem des Heren, die zeide: "Wie zal ik zenden en wie zal voor Ons gaan?" En ik zeide: "Hier ben ik, zend mij." Voor de eerste keer sprak een Bijbelgedeelte mij zó aan. Het was alsof ik Gods stem erin hoorde. Na enkele ogenblikken van overwegen zei ik: 'Here, hier ben ik, zend mij.' Een onbeschrijflijke vreugde vulde mij. God werd werkelijkheid in mijn hart. Die avond zag ik een strijd waarin satan mij bij de enkels vasthield om mij te houden waar ik was, maar waarin God mij naar Hem toe trok en zei: 'Nu kom je bij Mij.' Het was niet mijn keuze, maar Gods werk, het is zijn genade!

Gezonden

De eerste plaats waarheen God mij zond, was (terug naar) Nederland. Ik ging werken in de sector van het tuinonderhoud. Daar getuigde ik van Gods werkelijkheid. Mensen vroegen mij of ik weer naar het buitenland zou gaan. Ik zei dan dat dit mogelijk was, maar dat ik niet naar een Duitstalig land wilde. Ik had blijkbaar iets tegen Duits(land). Na een jaar in Nederland hield mijn werk op. Ik kreeg ander werk aangeboden, in Oostenrijk. Mijn eerste reactie was: 'Neel Daar spreekt men Duits'. Maar tegelijk

wist ik dat ik het toch zou moeten aannemen. Dat wat ik tegen Duits en Duitsland had, heeft God weggenomen tijdens deze periode in Oostenrijk. Hier werkte ik bij een tuincentrum waar in de wintermaanden niet veel werk is en zo kwam ik vanaf december t/m februari 1996/97 terecht op de Anastasis, een schip van de Mercy Ships dat medische hulp aanbood aan de armen van Afrika. De Anastasis lag in Zuid-Afrika. Hier zag ik veel mensen in de steden op straat wonen met wie ik en anderen van de Anastasis over Jezus spraken. Ik realiseerde mij dat als God het wilde ik met hen op straat zou kunnen wonen om hen Gods liefde te laten zien. Verder gingen we naar de sloppenwijken. We spraken met de mensen over Jezus en baden met hen. Ik vroeg mij af hoe je met de mensen van de sloppenwijk over God kunt praten om vervolgens weer terug te gaan naar je mooie huis. Ik vroeg een inwoner van de sloppenwijk of het voor mij mogelijk was om daar een hutje te bouwen om bij hen te wonen. De man keek mij aan, begon te lachen, draaide zich om en liep weg, maar de gedachte bleef bij mij. Tijdens de bezoeken aan de sloppenwijken zagen we altijd veel kinderen rondlopen. Na één van deze bezoeken, terug op het schip, ging ik bidden. Ik bad voor de vele kinderen

en een titel van een lied kwam in mij op: 'Father me' (Vader mij). Dit lied werd in mijn gedachten direct veranderd in: 'Father them' (Vader hen). Ik vroeg God toen: als U het bent die dit tegen mij zegt, mag ik dan het jongetje wat die dag speciale aandacht vroeg weer zien tijdens ons volgend bezoek aan de sloppenwijk drie dagen later. Tijdens dat volgende bezoek keek ik of ik het jongetje zag, maar hij was er niet. Ik zei tegen God dat niet ik de ontmoeting wilde bewerkstelligen, maar dat Hij het zou moeten doen. Na afloop van het bezoek stonden wij van de Anastasis bij de auto's om weer terug te gaan. Ik had het jongetje niet gezien. Enkelen van het team stonden nog wat te praten. Ik stond rustig te wachten totdat de deuren van de auto's opengedaan zouden worden. Plotseling trommelden twee vuistjes tegen mijn been aan. Ik keek naar beneden, en daar was het jongetje. Als een lichtflits schoot het door mijn gedachten: 'Father them'. In augustus 1997 ging ik wonen in een hutje in een sloppenwijk in Zuid-Afrika en nu noemen de mensen mij 'Vader van kinderen'. God is getrouw, Hij heeft dit alles gedaan.

Gonubie

Wiebe van der Heide

Wees een vader (2)

In het eerste artikel heeft u kunnen lezen hoe Wiebe van der Heide ertoe kwam om te gaan wonen in een sloppenwijk in Zuid-Afrika. In dit artikel leest u over zijn vertrek en de eerste jaren daar.

Tijdens mijn verblijf op het medisch schip de *Anastasis* ontmoette ik een Zuid-Afrikaanse blanke jonge man. Joop (dit is niet zijn echte naam) woonde in een sloppenwijk met als doel evangelisatiewerk te doen onder de inwoners die allen Xhosa's zijn. Voordat ik eind februari 1997 het schip moest verlaten om mijn werk in Oostenrijk te hervatten, hadden Joop en ik plannen gemaakt, zodat ik terug kon komen om hem te helpen met het evangelisatiewerk. Terug in Oostenrijk begon ik direct met de aanvraag van een verblijfsvergunning voor Zuid-Afrika die ik in juni ontving. Hierna stuurde ik een brief naar Joop met het bericht dat mijn aanvraag was goedgekeurd en dat ik zo spoedig mogelijk zou komen. Eveneens nam ik ontslag en reisde naar Nederland om afscheid te nemen van mijn familie en bekenden. In Nederland boekte ik de reis naar Zuid-Afrika. Toen werd ik gebeld door Joop. Hij vertelde me dat hij niet meer in de wijk woonde, omdat het werk hem te zwaar was geworden. Hij was teruggegaan naar zijn ouderlijk huis (1000 km bij de sloppenwijk vandaan). Mijn hele wereld leek in te storten. Wat moest ik nu doen? Een

• *Wiebe is bezig zijn eigen huis te bouwen in de sloppenwijk, Mama Ganeko en de kinderen kijken toe.*

dag lang kon ik niet bidden. Toen kwam het verhaal van Abraham bij mij boven. Abraham moest gaan naar een land dat hij niet kende en in één van de laatste kerkdiensten in Oostenrijk hadden we het volgende lied gezongen: 'Ga Abraham, ga.' En in mijn hart hoorde ik God zeggen: 'Ga.' Zo vaak heb ik gewankeld in mijn vertrouwen in Gods leiding, maar altijd weer bevestigt God Zijn handelingen.

Op 8 augustus 1997 kwam ik aan in de sloppenwijk en ging wonen bij Mama Ganeko, een oudere dame die ik had ontmoet toen ik bij Joop op bezoek was.

De eerste jaren

Mama Ganeko woonde in een houten hutje van ± 3x4 meter. Toen ik mijn tas-

sen in haar hutje neerzette, flitste de gedachte door mijn hoofd: 'Nu ben je thuis.' De eerste nachten sliep ik op de grond, totdat ik een bed had gemaakt van planken. Het bed was sterk genoeg voor mij alleen, maar toen we een keer vijftien mensen op bezoek hadden, van wie sommigen op de rand van het bed gingen zitten, krakte de zijplank door en werd het een bed met vijf poten. Enkele jaren later moest er een zesde poot onder. Het huisje stond op een duin. Een kraan en een wc bevonden zich twintig meter van het duin af. Rondom ons was het volgebouwd met andere hutjes. Een lokale krant kwam na drie weken op bezoek voor een interview en vroeg of ik de luxe van douche, wc en water in huis niet miste. Ik kon antwoorden dat dit niet het

geval was en ik heb het ook nooit gemist. Kinderen kwamen al snel bij ons op bezoek, maar na enkele maanden werd dit te veel voor Mama Ganeko. In februari 1998 ging ik verhuizen naar mijn eigen huisje dat ik tien meter vanaf het huisje van Mama Ganeko gebouwd had. Hier heb ik drie jaar gewoond. In 2001 heb ik het huis weggegeven aan een dominee die er tot op de dag van vandaag nog woont met zijn gezin.

Toen ik pas in de sloppenwijk woonde, wilden de wijkbestuurders dat ik bij één van hun vergaderingen zou langskomen om uit te leggen wat ik in hun wijk kwam doen. Ik vertelde hun dat God mij duidelijk had gemaakt dat ik daar moest komen wonen om de mensen Gods liefde te laten zien. Mijn uitleg werd geaccepteerd en ik werd welkom geheten.

Mijn daginvulling plande ik meestal niet. Ik liet de dingen komen zoals ze kwamen. Kinderen kwamen altijd langs. Ik liet hen spelen en soms aten we samen. Verder organiseerde ik uitjes voor hen, waarbij ik hulp kreeg van kerken uit het nabijgelegen dorp Gonubie, waar de welgestelden wonen, hoofdzakelijk blanken. Ook heb ik gedurende deze eerste periode een korte samenvatting van het evangelie geschreven die ik toen in elk huis/hutje heb gebracht. Men schatte het aantal inwoners toen op 17.000, nu is dit aantal zeker verdubbeld.

In de Bijbel lezen we vaak: 'Wacht op de Here.' Dit heb ik veel gedaan tijdens die eerste jaren en ik denk dat het leven vol is van wachten op God. Na twee jaren in de sloppenwijk begon ik twee voetbalteams van 12-14 jarigen. We hadden samen kampweekenden en kerstvieringen.

Vervolg op pagina 4

Wees een vader (2)

Vervolg van pagina 1

De inwoners van de sloppenwijk hebben mij het recht gegeven om met hen te spreken en om met hen samen te werken omdat ik met hen gewoond heb. Ik heb geleefd zoals zij leven.

God voorziet

Ik hoorde voor het eerst over fondswerping toen ik op het medisch schip de *Anastasis* werkte van een man die vertelde dat hij enkele maanden terugging naar zijn land, Zweden, om aan fondswerping te doen. "Vertouwt u dan niet op God?" vroeg ik hem. "Jazeker, was zijn antwoord, maar God zegt in de Bijbel 'vraag en u zult ontvangen' ". Ik zei: "Ja, ja, vraag God, dat is tenminste wat ik daar lees."

Tijdens al de jaren hier in Zuid-Afrika heb ik geloofd dat als God wil dat ik hier ben in Zijn naam, dat Hij dan ook zal voorzien in alles wat ik nodig heb, zonder dat ik mensen daarvoor iets te hoeven

vragen. Nu, na meer dan twaalf jaar, kan ik alleen maar zeggen: "Wat een trouwe God en Vader is Hij." Op de derde zondag in de sloppenwijk vroeg ik mijn Vader om een fiets. Die avond liep ik naar de kerk in Gonubie. Dit is een uur lopen. Ik sprak met niemand over de fiets die ik had gevraagd. Toen ik na de dienst de kerk uitliep, kwam iemand achter mij aan, klopte mij op de schouder en zei: "Ik heb thuis een fiets staan, wil jij die hebben?" Twee en een half jaar later zag ik de noodzaak voor een pick-up truc, zodat ik de kinderen zou kunnen vervoeren. Ik bad hiervoor gedurende twee weken. Toen werd ik opgebeld door een man die zei: "Ik wil je vanavond komen ophalen, en jij moet mijn auto mee naar huis nemen, die is nu van jou." Het was een pick-up truc met overkapping. Met grote letters liet ik op de deuren zetten: 'GOD'S CAR' (Gods auto).

Gonubie

Wiebe van der Heide

**Onze Oecumenische
Belijdenissen (2)
pagina 3**

**Commentaar
75 minuten in de file
pagina 3**

**Een bezoek aan Auschwitz
pagina 4**

**DRESTO
Belijdenis doen?**

Gods Handelingen

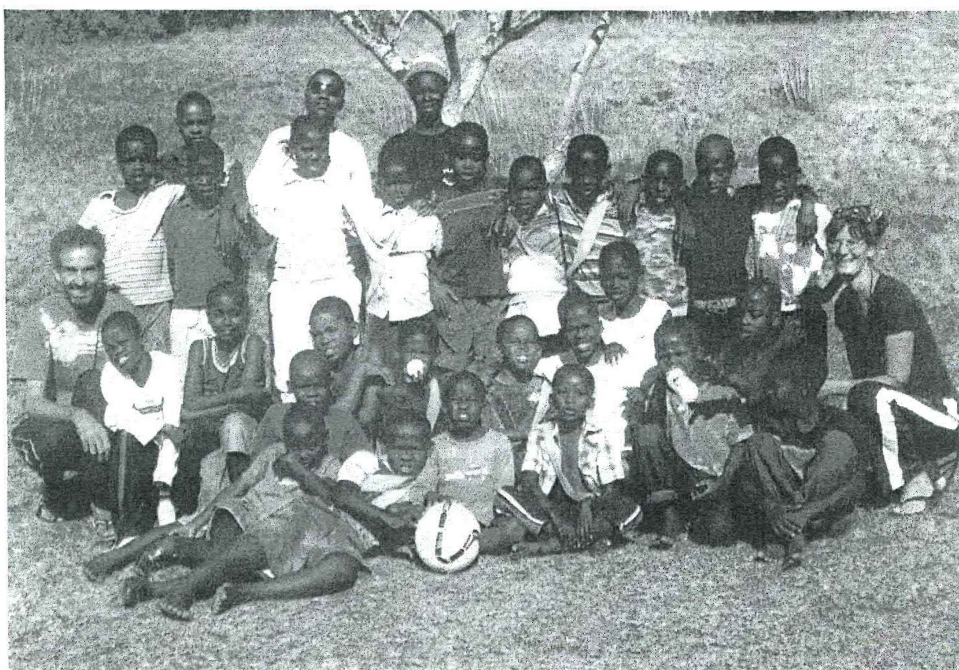
Wees een vader (3)

In de eerste twee artikelen heeft u kunnen lezen hoe Wiebe van der Heide er toe kwam om te gaan wonen in een sloppenwijk in Zuid-Afrika en over de eerste jaren aldaar. In dit derde artikel leest u hoe zijn vrouw, Simone Poen, deel kreeg aan het werk in de sloppenwijk.

Ik leerde Wiebe kennen in 1996 tijdens het Flevo Totaal Festival, een rustige verlegen jongen. Hij woonde en werkte in Oostenrijk en nodigde mij en een vriendin uit om bij hem op bezoek te komen. Ik zag dat wel zitten en we kwamen voor een weekend. Een aantal maanden later vertelde Wiebe mij dat hij ging wonen in een sloppenwijk in Zuid-Afrika om daar Gods liefde met de mensen te delen. We onderhielden contact per post. Als hij in Nederland was, kwam hij altijd even langs. Op één van die bezoeken nam ik hem mee naar de film, 'Shakespeare in love'. Eindelijk kwam eind 2000 de lang verwachte brief met daarin de vraag: 'Zou je bij mij op bezoek willen komen?' Begin 2001 ging ik naar Zuid-Afrika. Wiebe haalde mij op van het vliegveld. Ik vertelde hem direct dat ik niet van plan was in Zuid-Afrika te gaan wonen, omdat in Nederland er ook genoeg werk onder jongeren is. Wiebe zei dat we eerst maar eens naar zijn huis moesten gaan. Zodra we de sloppenwijk binnenreden, wist ik dat het toch Zuid-Afrika moest zijn. Tijdens mijn bezoek besloten we te gaan trouwen; dat deden we in juli 2001. Toen ik bij Wiebe op bezoek was, was hij net bezig een huis te gaan huren van de gemeente. Dit huis was opgekocht voor uitbreiding van de sloppenwijk. Het huis lag aan de rand van de wijk en hier gingen wij na ons huwelijk wonen.

Het jeugdcentrum

Het huis waar wij woonden, bestond uit twee gedeeltes. Het ene gedeelte richtten wij in als jeugdcentrum. Elke middag kwam er een bepaalde groep kinderen met wie wij activiteiten deden. Soms kwamen de kinderen ook 's ochtends en 's avonds. Verder gingen wij regelmatig bij de mensen in de sloppenwijk op bezoek. De inwoners moesten echt aan mij wennen. Soms had ik het gevoel dat ze mij niet accepteerden maar nu, zoveel jaren later, is dat anders geworden. Het werken met de kinderen was heel fijn. We konden zien dat het hen opbouwde. Later vertelden sommigen ons ook dat ze veel geleerd hadden over God en over het respect hebben voor elkaar. Ook waren er moeilijke momenten waarin je je afvraagt of het allemaal wel zin heeft. Soms had ik de gedachte dat Zuid-Afrika zijn eigen problemen maar moest oplossen. In 2003 werd onze dochter Lisa geboren. Dit veranderde veel. Aan het eind van dat jaar besloten we om ons werk af te ron-

• Een kampweekend met een groep 10-11 jarigen van de sloppenwijk.

den en terug te gaan naar Nederland. In mei 2004 lieten wij Zuid-Afrika voorgoed achter ons, dat dachten we althans.

Nederland

Vol enthousiasme begonnen we in Nederland. Maar alles ging niet zo eenvoudig als we gedacht hadden. Na 1½ jaar in Nederland maakten we een lijst van tien mogelijkheden voor ons om te doen, teruggaan naar Zuid-Afrika was één van die mogelijkheden. We baden onafhankelijk van elkaar om Gods leiding. Na twee weken vroegen we elkaar wat God ons op het hart had gelegd. Zonder twijfel was het de sloppenwijk in Zuid-Afrika. Na dit besluit werden er ook deuren in Nederland geopend met betrekking tot werk, maar ons besluit stond vast. We begonnen met de voorbereidingen om terug te keren. Eerst registreerden we 'Stichting Jesus the Rock Missions'. We vonden het belangrijk om niet alleen in het werk te staan, maar om mensen om ons heen te hebben die zich mede verantwoordelijk voelen. Een belangrijk punt is dat de Stichting en het bestuur niet aan Fondswerving doen. Als Stichting willen wij alleen op God zien en erop vertrouwen dat Hij in al onze noden zal voorzien. In oktober 2006 was alles geregeld en gingen wij opnieuw naar Zuid-Afrika.

Terug

De inwoners van de sloppenwijk waren blij om ons weer te zien en zeiden: 'De vader van onze kinderen is weer terug.' Bij terugkomst gingen wij wonen in een

appartement vlak bij de sloppenwijk. Het huis van de eerste periode was niet meer beschikbaar. Ook stond er een gedoneerde auto voor ons klaar.

De eerste maanden besteedden wij aan gebed en het bezoeken van de sloppenwijk. Gestructureerd werken met de kinderen was niet mogelijk, omdat er geen locatie beschikbaar was in de sloppenwijk. We hadden dus weer vervoer nodig om de kinderen naar een locatie te brengen waar we activiteiten met hen konden doen. Na negen maanden konden we een pick-up truc aanschaffen en begonnen met gestructureerde activiteiten met de kinderen.

Elke middag hebben we een programma voor een bepaalde groep. Met vier groepen jongens is er voetbal. We hebben een meisjesgroep waarmee ik verschillende activiteiten doe. Ook ga ik een ochtend per week naar een bepaald gebied in de wijk waar ik een programma doe met de kleintjes op straat. Verder bezoeken we de ouders en andere inwoners dagelijks ter bemoediging. We helpen ze met scholing, voeding, doktersbezoeken, gebed en dergelijke. God wijst wegen waar geen wegen lijken te zijn. Daarin zien we Gods wonderlijke kracht.

Toekomst

We vertrouwen erop dat God het werk zal uitbreiden naar weekendzorg. Hierbij gaat het voornamelijk om kinderen van wie de ouders een alcoholverslaving hebben. Elk kind zou het recht moeten hebben op een veilige omgeving waarin Gods liefde wordt uitgedragen. Ik ben zelf opgegroeid

in een onveilige thuissituatie en daarom weet ik wat deze kinderen meemaken. Eén keer per jaar ging ik op bezoek bij mijn grootouders waar ik veilig was en Gods onvoorwaardelijke liefde mocht ervaren. Hierdoor wist ik dat er hoop was. Deze hoop, door Gods liefde, willen wij graag uitdragen aan de kinderen en aan alle inwoners van de sloppenwijk.

We sluiten deze artikelenreeks af met een gezang.
*Heer, waar dan heen?
Tot u alleen!
Gij zult ons niet verstoten;
Uw eigen Zoon
Heeft tot Uw troon
De weg ons weer ontsloten.*

Gonubie

Simone van der Heide-Poen